

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 550/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou JUDr. Nikoletou Sekerákovou, Ulica 1. mája 18, Žilina, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 156/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Nikoletou Sekerákovou, Ulica 1. mája 18, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 156/2012 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že „sťažovateľ ako konateľ spoločnosti [REDAKOVANÉ] žalobou zo dňa 20. 07. 2012, podanou na Okresný súd Žilina, si ako žalobca uplatnil voči odporcovi [REDAKOVANÉ] vydanie hnutelnej veci, zaplatenie 2.433,64 EUR s prísl. titulom náhrady škody a zaplatenie 10.030 EUR s prísl. titulom ušlého zisku, konanie o ktorom je vedené na Okresnom súde Žilina pod spis. zn. 8 C 156/2012“.

Sťažovateľ uvádza, že o jeho žalobnom návrhu „nebolo do dnešného dňa meritórne rozhodnuté, pričom 21. 03. 2016 už uplynuli tri roky a osem mesiacov od podania žalobného návrhu a okresným súdom nebolo doposiaľ vydané ani prvostupňové rozhodnutie“.

Sťažovateľ namieta, že konanie okresného súdu vykazuje zbytočné prietahy aj napriek „sťažnosti zo dňa 31. 03. 2015..., o ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol Uznesením č. k. III. ÚS 346/2015-10 zo dňa 30. 06. 2015. Napriek rozhodnutiu Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmietol ako zjavne neopodstatnenú, s poukazom, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu 7. 4. 2015 konanie vedené okresným súdom trvalo necelé tri roky, sťažovateľ udáva, že od 7. 4. 2015 do dnešného dňa prešiel ďalší rok, v ktorom nebol vytýčený žiadny termín pojednávania. Posledné uskutočnené pojednávanie bolo 17. 12. 2014.“.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že „prejednávacia vec nie je natoľko skutkovo náročná, aby súdne konanie trvalo niekoľko rokov, bez vytýčeného termínu pojednávania“.

Právna predchodkyňa sťažovateľa, obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní zo 17. septembra 2014, ktorá bola vybavená 20. októbra 2014 a podpredsedníčka okresného súdu okrem iného skonštatovala, že „po prešetrení všetkých skutočností konštatujem,

že sťažnosť je dôvodná, nakoľko vo veci sa nekonalo v zmysle § 6 O. s. p., avšak z dôvodov pracovnej vyťaženia a neprimeranej zaťaženia nielen poverených pracovníkov, ale aj celého súdu. (ročný nápad cca 57.000 vecí pri výkone 32 sudcov)

Boli však zabezpečené opatrenia - podľa oznámenia zákonného sudcu súd nariadil pojednávanie na deň 19. 11. 2014.

Týmto považujem účel sťažnosti za dosiahnutý.“

Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza a ani to žiadnym spôsobom nepreukazuje, že po tom, ako vstúpil do napadnutého konania, podal sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, zaručené ustanovením článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina, pod. spis. zn. 8 C 156/2012 bolo porušené.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Žilina, aby v konaní vedenom pod spis. zn. 8 C 156/2012 konal bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 EUR, ktoré je povinný vyplatiť Okresný súd Žilina sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Ústavný súd priznáva odmenu a náhradu hotových výdavkov právnomu zástupcovi sťažovateľa JUDr. Nikolette Sekerákovej, advokátke, Advokátska kancelária so sídlom 1. mája 18, 010 01 Žilina vo výške 303,16 EUR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania.

Ústavný súd zistil, že vstup sťažovateľa do napadnutého konania bol umožnený na základe singulárnej sukcesie uznesením okresného súdu č. k. 8 C 156/2012-167 z 10. októbra 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 31. októbra 2014 (ďalej len

„uznesenie“). Znamená to, že vzhľadom na uvedené právna neistota sťažovateľa do doručenia jeho sťažnosti ústavnému súdu trvala 18 mesiacov.

Z uznesenia vyplýva, že v napadnutom konaní išlo v poradí o druhú zmenu účastníka konania na strane žalobcu. Okresný súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že „*pôvodný navrhovateľ* [REDAKOVANÉ], *sa návrhom zo dňa 20. 7. 2012 domáhal voči odporcovi vydania 1.117,254 m² zámkovej dlažby a náhrady škody v sume 2.433,64 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2.433,654 Eur od 20. 7. 2012 do zaplatenia.*

Podaním zo dňa 17. 10. 2012 navrhovateľ navrhol, aby na jeho miesto vstúpila obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], nakoľko jej po podaní návrhu na začatie konania postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom tohto súdneho konania...

O návrhu na vstup do konania spoločnosti [REDAKOVANÉ], súd rozhodol uznesením č. k. 156/2012-103 zo dňa 23. 11. 2012 právoplatným dňa 27. 12. 2012.

Podaním zo dňa 20. 8. 2014 navrhovateľ navrhol, aby na jeho miesto vstúpil [REDAKOVANÉ], nakoľko mu po podaní návrhu na začatie konania postúpil pohľadávku, ktorá je predmetom tohto súdneho konania.“.

Ústavný súd sa v súvislosti so sťažovateľom namietaným porušením jeho základného práva sústredil na preskúmanie postupu okresného súdu v období po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia (po 31. októbri 2014), pretože účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Obdobie predchádzajúce právoplatnosti uznesenia nebolo spôsobilé vyvolať vo sfére sťažovateľa stav právnej neistoty.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne.

Ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04).

Vychádzajúc zo sťažnosti sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ide o konanie, ktoré po právoplatnosti uznesenia v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu trvá 18 mesiacov. Ústavný súd konštatuje, že okresný súd počas tohto obdobia vo veci vykonával úkony smerujúce k prerokovaniu a rozhodnutiu veci, pričom jeho úkony sa ojedinele vyznačovali čiastočnou neefektívnosťou.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že postup v napadnutom konaní nie je poznamenaný prieťahmi takej intenzity, že by ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 92/03).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Zároveň ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že v prípade nečinnosti či neefektívnej činnosti okresného súdu v ďalšom priebehu napadnutého konania sťažovateľovi nič nebráni opätovne podať sťažnosť ústavnému súdu pre porušenie jeho

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2016